

DE GEVONDEN KRUIK.



Amend Lith.

NIJMEGEN, P. J. MILBORN.

DE GEVONDEN KRUIK.

EEN VERHAAL VOOR KINDEREN.

TER UITDEELING OP ZONDAGSCHOLEN,
CATECHISATIEN, ENZ.

DOOR

P. DE MOL MONCOURT.

NIJMEGEN,
P. J. MILBORN,
1877.



EENE ZWARE BEPROEVING.

Hoe donker ooit Gods weg moog wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vreezen.

Ps. 73 : 1.

Het was een schoone morgen in de maand Augustus.
Vriendelijk was de zon opgegaan en met vroolijken
gloed scheen zij over velden en weiden.

Aan de bloemen en planten hingen de verkwik-
kende druppelen van den dauw en geleken bij het
heldere zonlicht wel paarden en diamanten.

Het morgenlied der vogelen klonk dankbaar en ver-
blijd door het geboomte, terwijl de musschen zich op
de zwaar geladen korenhalmen heen en weer lieten
wiegelen en zich aan de malsche roggekorreltjes te
goed deden.

Alles riep luide, dat bij den Heer milde handen
en vriendelijke oogen zijn.

Op dien schoonen morgen liep een vader met zijn oudste zoontje door een bosch, met het doel om aard-appelen te halen van een stukje land, dat hij in huur had van een boer, bij wien hij gewoonlijk werkte.

Zij liepen zeer langzaam, want de vader was sedert eenige weken ziekelijk en zeer verzwakt.

De dokter had verklaard dat hij aan de tering leed.

Hij was door deze korte wandeling reeds zóó vermoeid, dat hij genoodzaakt was te rusten; en het ontging de aandacht van Gerrit niet, hoe haastig zijn vader adem haalde, terwijl hij op zijn schop leunde en zich meteen aan een boom vasthield.

»t Wordt minder met mij, Gerrit,» zeide de vader. »Ik gevoel duidelijk, dat mijne krachten met den dag afnemen.»

»Ja, vader!» zei Gerrit, »ik zie het wel.»

De knaap wendde zijn hoofd om en veegde zich haastig een traan van 't gezicht.

»Ik dacht,» zoo vervolgde hij, »vader zou haast beter worden, want ik heb er den Heer al zoo menigmaal om gevraagd.»

»Ja, Gerrit,» hernam de vader, »maar de Heer weet wat het beste is. Wij behooren te bidden, ^{te}ge-

lijk de Heer Jezus ons geleerd heeft, en er geloovig bij te voegen: »Uw wil geschiede!»

»Zooals de Heer het wil, zal het altijd wèl zijn.»

»Mij dunkt, het zou toch zoo goed zijn, dat vader weêr herstelde,» zeide Gerrit, »en wie zal voor moeder en voor mij en voor de vier andere kinderen zorgen, als vader er niet meer wezen zal?»

»O mijn jongen,» hernam de vader, »dat is wel moeielijk, maar toch het ergste niet. Ziet gij die mus-schen daar op het land?

Niet één van hen wordt door God vergeten.

Zij verzamelen geen voorraad voor den winter, en hoe weinig zij in ons oog ook te beteekenen hebben, zij worden toch door God den Heer met liefde gekleed en gevoed.

En zou Hij dan voor moeder en voor u en de andere kinderen niet zorgen?

Gij gelooft toch wel, Gerrit, dat de Heer weet, wat Zijne schepselen noodig hebben en dat Hij machtig en bereid is om in al hunne nooden en behoeften te voorzien?»

»O ja,» hernam Gerrit, »maar toch kunnen wij vader niet missen, omdat wij u zoo lief hebben!»

»Die woorden begrijp ik,» zeide de Vader. »Ook

voor mij zal het scheiden zwaar zijn, ofschoon ik weet, dat ik naar den hemel zal gaan. Maar voor allen, die den Heer in waarheid liefhebben, is het gemis ook maar voor een tijd. Zij zien hierboven elkander weêr."

Zoo sprekende liepen zij voort en kwamen bij het land, waar zij wezen moesten.

Toen zij terug keerden, droeg Gerrit de aardappelen.

Hij was een stevige jongen van twaalf jaren, had trouw ter school gegaan en goed geleerd.

Na den tijd, dat zijn vader aan 't sukkelen was geraakt, was hij er niet meer heen geweest.

Hij moest nu wat meê verdienen en werkte bij den boer, in wiens dienst de vader anders gewoonlijk ook was, en van wien hij tevens het land in huur had.

Om zes uur in den morgen moest Gerrit op het werk zijn; maar toen zij tehuis kwamen, voelde de vader zich geheel onbekwaam om te werken en ging dus niet met zijn zootje meê.

Gerrit ging nog wel heen, maar toen hij tegen den middag te huis kwam om te eten, lag zijn vader te bed.

De dokter kwam en zeide, dat de ziekerust noodig had. Hij sprak nog wel enkele woorden van troost,

maar bij het heengaan fluisterde hij de moeder toe: »'t Kan spoedig gedaan zijn met uw man. Zijne krachten zijn in de laatste drie dagen hard afgenomen.»

Hoe de vrouw bij het vernemen dezer woorden gestemd was, laat zich gevoelen.

Gerrit bleef nu ook te huis. Zijn broêr gaf kennis aan den boer, waarom hij dien middag niet komen kon.

Gerrit moest dien middag toch naar den dokter, om een drankje te halen, en deze woonde meer dan een uur ver. De vader bracht een benauwdten nacht door, maar in den morgen gevoelde hij zich wat beter. Tegen den middag kwam hij nog van 't bed, en het scheen, alsof de ziekte in eens eene gunstige wending genomen had.

Deze verandering was echter slechts schijn. Want tegen den avond overviel hem een hevige koorts en voelde hij met elk uur zijne krachten afnemen.

Vrouw en kinderen stonden rondom zijn bed. Hij wees hen met zwakke en afgebroken stem op den Heer en vermaande hen gedurig om altijd op Hem te vertrouwen.

»Blijft moeder gehoorzaam en onderdanig, lieve kinderen!» zeide hij, terwijl hij hen voor het laatst omhelsde. »In den hemel hoop ik u allen weêr te zien!»

Tot Gerrit zeide hij nog, terwijl hij hem zijne magere hand toereikte: »Blijf gij vooral de steun en troost van uwe lieve moeder! God zal u helpen!»

De dokter kwam nog, maar toen hij kwam, was de vader reeds gestorven en stonden de moeder en hare vijf kinderen schreiende bij het lijk.

De geneesheer bevestigde, dat de man overleden was, en daar hij den Heer niet kende, had hij weinige woorden van liefde en troost voor de bedroefden.

Op den dag der begrafenis kwamen eenige leden der familie.

Het waren eveneens armen naar de wereld, maar enkelen van hen gaven aan de weduwe toch nog eene kleinigheid tot dekking der begrafenskosten.

De leeraar der gemeente, die de begrafenis leidde, sprak, evenals de dokter, wel eenige woorden van troost, en dat de vrouw maar moed moest houden, maar ten slotte bleef zij alleen met hare kindertjes, en zoo zij geen God voor haar hart had gehad, die haar ondersteunde en troostte, dan zou de smart en rouw voor haar te veel geweest zijn.

Gerrit ging weer naar den boer en verdiende wekelijks een daalder. Van de andere kinderen gingen er

drie naar school en de kleinste, die pas drie jaren oud was, bleef natuurlijk bij moeder te huis.

Ofschoon de moeder vele huiselijke bezigheden had, verdiende zij er toch met naaien en breien een aardig stuivertje bij, en daar het land overvloedig vruchten had opgeleverd, konden zij, een en ander te zamen genomen, in hunne dagelijksche behoeften voorzien en niemand schoot iets bij hen te kort.

Gerrit werkte met vlijt en beijverde zich steeds in alles, wat hij te doen had; zoodat de boer wel reden had om over hem tevreden te zijn. Ook bracht de goedwillige jongen zijn weekgeld altijd getrouw bij zijne moeder.

Er zou echter voor het arme gezin weldra eene zware beproeving aanbreken.

Met November namelijk moest de huur voor het land betaald worden. Die huur bedroeg dertig gulden.

De moeder had er wel op gerekend, dat dit geld er op dien tijd wezen moest, maar het was haar onmogelijk, zooveel van de weinige verdiensten en van de opbrengst der vruchten over te houden.

Toen de laatste week van Oktober aanbrak, had zij nauwelijks de helft van het genoemde bedrag met veel moeite bespaard:

Zij gaf den boer te kennen, dat het haar met den besten wil niet mogelijk was het verschuldigde op tijd te betalen, maar deze was onbarmhartig genoeg om de geheele som tot de laatste cent te vorderen, als de tijd van betaling daar was.

Ook behoorde het huisje, dat zij bewoonde, aan hem, en hij dreigde haar de woning tegen Mei van 't volgende jaar te zullen opzeggen, indien zij niet zorgde voor de huur van 't land, hetgeen hij in 't vervolg, zooals hij zeide, aan niemand meer verhuren wilde.

Wat zou de arme vrouw hiertegen zeggen?

Hoe zou ze de huur betalen en waar eene andere woning bekomen?

Zij had voorheen betere gedachten van den boer. En hoe zou het ook anders?

Hij had toch bij het overlijden van haren man nog gezegd, dat hij haar, zooals hij het noemde, de hand boven het hoofd zou houden. Ja, hij had haar zelfs op den dag der begrafenis, waarbij hij ook tegenwoordig was, zeer vroomelijk toegesproken en nog al menig woord uit den Bijbel gebruikt om de arme weduwe te troosten.

Thans bleken die woorden slechts vroomme praatjes geweest te zijn. Zelfs had hij bij die gelegenheid nog

een lang gebed gedaan, waarvan eene oude vrouw gezegd had, dat het een allerdierbaarst gebed was.

Thans bleek, wat de boer van zijn lang gebed gemeend had en dat hij zelf veel geleek op een huichelachtigen Farizeër.

Het was de arme vrouw in deze moeilijke omstandigheden, welke zij volstrekt niet verwacht had, zeer benauwd om 't hart.

Maar zij leerde er uit, dat het beter is in den nood tot den Heer te vluchten dan op menschen te vertrouwen.

Hare verwachting was nu alleen van Hem, die gezegd heeft: »Roep Mij aan in den dag der benauwdheid en Ik zal er u uithelpen.»

Gerrit herinnerde zich menigmaal de woorden, die zijn vader hem toegesproken had, toen zij samen voor de laatste maal naar het aardappelveld gegaan waren, — hoe God zelfs de musschen niet vergat, en dat Hij met vaderlijke liefde voor weduwen en weezen wilde zorgen.

Hij sprak menig vertroostend woord tot zijne moeder, waarover Gods engelen zich zeker zullen verblijd hebben. Hij bad met haar en las met en voor haar den Bijbel.

Één dag later, nadat de boer de harde woorden tot de weduwe gesproken had, ging Gerrit, als naar gewoonte, naar het land, dicht bij het erf; maar hoe verschrikte hij, toen de boer haastig naar hem toekwam, zonder hem, als naar gewoonte, »goeden morgen!» te wenschen en hem op niet zeer vriendelijke toon toevoegde: »Gij kunt wel naar huis gaan, ik heb voor u geen werk meer; hier zijn tien stuivers voor twee dagen. En zeg maar tegen je moeder, dat ik haar aanstaanden Zaterdag bij mij wacht met de huur voor 't land.»

De knaap gaf in stamelende woorden te kennen, dat moeder zooveel geld niet had, en dat hij gaarne bij den boer blijven wilde en wekelijks wel tien stuivers minder wilde ontvangen, om daardoor het gedeelte der huur, hetwelk moeder op 1 November schuldig zou blijven, langzamerhand af te doen.

»Gekheid, allemaal gekheid!» zeide de boer; »denk je, dat ik zóó lang naar mijn geld wil wachten? Je moeder moet zorgen, dat het geld er op tijd komt. Laat ze haar zilveren oorijzer maar verkoopen en je vaders horloge! En jelui houdt er ook nog kippen op na, die kunnen ook wel te gelde gemaakt worden. En als het dan nog niet voldoende is, dan

moeten de kleêren van je vader ook maar verkocht worden. Mijn geld moet er komen, of”

»Maar,” hernam Gerrit, »moeder wil vaders kleêren niet missen, en het horloge zou ik hebben tot eene gedachtenis aan vader.”

»Ga maar heen,” zei de onbarmhartige man, die op de begrafenis des vaders zoo dierbaar gebeden had; »ga maar heen, ik laat mij van een kwâjongen de les niet lezen!”

Gerrit nam zwijgend het gereedschap, waarmede voorheen zijn vader gewerkt had, op den schouder en ging schreiende naar huis.

Hij moest langs hetzelfde pad, hetwelk hij met zijn vader gegaan was, toen zij samen voor 't laatst naar 't aardappelveld gingen en deze hem, in blijmoedig geloof, aan de liefde en trouwe zorg des Heeren had herinnerd.

Hij herkende den boom, waartegen zijn vader in zijne zwakheid geleund had. Bij dien boom ging hij in het gras zitten en beschouwde met aandacht het gereedschap des beminden vaders.

In elk dier werktuigen stonden de letters J. G. H. 't Waren de voorletters van vaders naam.

»Neen,” sprak Gerrit bij zichzelf, »die gereed-

schappen zullen niet verkocht worden. Als het horloge dan al weg moet, zoo heb ik toch nog iets van vader tot een gedachtenis.”

»En nu lieve Heer!» zeide de knaap, terwijl hij biddend neerknielde, »gij kunt en wilt ons immers helpen. Gij weet, dat moeder het geld onmogelijk betalen kan. Och, help ons toch en geef, dat ik weer werk krijgen mag, en dat de boer niet meer zoo kwaad mag wezen en dat wij in het huis mogen blijven. Amen.”

Gerrit stond op en ging nu naar huis.

Bij het heengaan overlegde hij, hoe hij zijne moeder het treurig bericht het best zou mededeelen, zóó, dat het haar het minst bedroeven kon.

Hij kon en mocht er niet van zwijgen, ofschoon hij begreep, dat het haar verdriet noodzakelijk vermeederen zou.

Toen hij tehuis gekomen was en het gereedschap op de gewone plaats, in 't achterhuis geborgen had, kwam de moeder haastig uit de kamer geloopt, en vroeg met verwondering, waarom hij zoo spoedig te huis kwam. »Zijt gij niet wel, Gerrit?» zei zij, »gij ziet zoo bleek! Wat scheelt er aan, mijn jongen? Toch geen ongeluk?»

Gerrit vertelde nu in korte woorden, zoo goed hij kon, hetgeen er tusschen hem en den boer was voorgevallen. »Maar,» voegde hij er bij, »ik geloof, dat de Heer wel uitkomst geven zal. Ik heb er hem reeds om gebeden.»

»Ik geloof ook stellig, dat de Heer wel uitkomst geven zal,» hernam de moeder. »Hij zal ons niet verlaten, maar wij mogen toch niet stil zitten en niets doen. En de tijd van betaling is zoo kort op handen. Na drie dagen hebben wij den 1 November. Maar wat vaders horloge betreft, dat had ik u anders toegedacht. Gij zijt de oudste der kinderen, en vader heeft het nog kort vóór zijnen dood gezegd, dat gij het hebben moest.

Uw vader had het van grootvader, naar wien gij genoemd zijt. Gij zult het hebben, maar mij dacht, het moet eerst uw verjaardag zijn, dan woû ik er u meê verblijden. Neen, dan moet mijn oorijzer maar verkocht worden!

Daar kan ik wel buiten, ofschoon ik er eveneens een zin bij heb en het niet gaarne missen wil. Gij weet, het is van grootmoeder. En mogelijk is er nog wel iets anders, dat gemist kan worden.

Vaders kleêren zouden niet veel opbrengen, en

buitendien, die moet ik noodig houden voor u en de andere kinderen.

Ik kan er nog iets van maken. Er valt toch voor- eerst niet aan te denken om nieuwe kleêren te koopen.

Maar de kippen in het hok kunnen wel weg.

Klaas Hendriks heeft er ons in den tijd negen gulden voor geboden.

Gij kunt dadelijk wel eens naar Klaas toelooopen, en vragen, of hij ze nog hebben wil voor dat geld. Hij zal nu wel te huis zijn, het is juist schoftijd. Wij zullen dan voortaan wel geen eieren meer kunnen verkoopen, maar dat is niet anders.”

Hoe ongaarne Gerrit ook afstand deed van de geliefde hoenders, die hij allen van de geboorte af gekend en trouw verzorgd had, hij gevoelde zelf, dat het niet anders kon. Zij moesten weg. Maar hij wist tevens, dat Klaas Hendriks wel eens de gewoonte had, op betaling te laten wachten, enkel omdat hij een werkman was, die ook al van de daghuur leven moest en gewoonlijk schraal bij kas was.

Gerrit ging, en weldra kwam Klaas met hem terug.

Klaas bood zeven Gulden voor de zes kippen en den haan; het hok, dat reeds oud was, er onder begrepen.

Hij gaf de verzekering dat hij dan genoeg be-

taalde, en beloofde er bij, het geld den volgenden dag te zullen bezorgen.

Vooraf om deze laatste woorden werd de koop gesloten, en nog dienzelfden avond verhuisden de kippen naar het erf van Klaas Hendriks.

Den volgenden dag was het Donderdag, maar wie er kwam of niet kwam, Klaas bleef weg.

»Gij moest eens hooren,» zeide de moeder 's avonds tegen Gerrit, »of Klaas vergeten heeft, wat hij gisteren beloofde!»

Gerrit ging, maar kwam spoedig met de droevige tijding terug, dat Klaas op 't oogenblik geen geld had, dat zijne vrouw den vorigen avond, juist toen hij van huis was, buiten zijn medeweten, zijne nieuwe Zondagsche broek betaald had, en dat hij nu vóór Zaterdagavond geen geld had.

Ook had de vrouw van Klaas gezegd, dat haar eigen kippen (en daarmee had zij hare zes kinderen bedoeld,) de kruimeltjes wel lustten, en dat het tegen den winter ging, als wanneer er toch geen eieren te verwachten waren, enz.

Gerrits moeder zuchtte diep, toen zij deze Jobs-tijding vernam, en Gerrit ging zwijgend in 't hoekje van den haard op vaders plaats.

Hij nam den Bijbel en las vóór het avondeten den 23n Psalm: »De Heer is mijn herder, mij zal niets ontbreken, enz.»

»Dien Psalm mag ik door Gods genade op mij zelve toepassen,» sprak de moeder: »De Heer is ook mijn Herder. Ook mij heeft nog nooit iets ontbroken. En zou Hij nu niet verder zorgen? Het zou ondankbaar, 't zou ongeloovig zijn om aan zijne trouwe liefde in Christus te wanhopen, en toch....»

»Willen we danken, moeder?» zei Gerrit, toen het avondeten gedaan was. »Het is al vrij laat en morgen moeten wij vroeg op. Moeder wenscht morgen ochtend om zes uur al naar de stad te gaan?»

De moeder knikte toestemmend en vouwde de handen.

Hierop deed zij een kort, doch geloovig gebed, waarvan mogelijk het oude vrouwtje van de begrafenis gezegd zou hebben, dat het te kort was en dat er niet in voorkwam, hoe de kinderen Israëls door de Roode Zee kwamen. De boer zou aan dit oordeel waarschijnlijk toegevoegd hebben, dat de weduwe zich nog al wat durfde toeëigenen, om zoo maar te gelooven, dat zij tot de schapen van den goeden Herder behoorde.

Gelukkig, dat geen van beiden bij het gebed der geloovige weduwe tegenwoordig was.

Anders hadden zij nog op de eene of andere wijze, den troost der noodlijdende vrouw geroofd, en haar, zoo God het niet verhoed had, twijfelmoedig gemaakt.

NA LIJDEN KOMT VERBLIJDEN.

Wie op den hoogen God vertrouwt,
Heeft zeker op geen zand gebouwd.

GEZ. 17 : 1.

Den volgenden morgen stond Gerrit vroeg op, en maakte de moeder zich gereed, om nog vóór dat de kinderen naar school moesten, naar de nabijgelegene stad te gaan, ten einde bij den zilversmid haar oorijzer te verkoopen, alsmede een gouden ringetje, dat zij vóór het huwelijk met haren man, van deze ten geschenke had ontvangen.

Het ééne zoowel als het andere, had voor haar groote waarde, ofschoon het misschien te zamen niet meer dan acht of tien gulden zou opbrengen.

Het oorijzer was door haar zorgvuldig in een doosje gepakt. Zij had nu, in plaats van haar gewoon hoofdsieraad, eene eenvoudige witte muts

opgezet; overigens was zij geheel in 't zwart.

Toen zij gereed was om heen te gaan, wilde zij Gerrit groeten en hem verzoeken, zoo lang in huis te blijven bij de andere kinderen, tot zij teruggekomen was.

Toen zij buiten kwam, zag zij Gerrit bezig met graven op de plaats, waar het kippenhok gestaan had.

»Kom eens gauw hier, moeder!» riep Gerrit. »Ik weet niet, wat hier in den grond zit, het lijkt wel een ijzeren pot!»

De moeder kwam er bij en werkelijk haalde Gerrit een ijzeren voorwerp uit den grond, dat wel op een kruikje geleek.

Terwijl Gerrit het voorwerp op den grond zette, voelde hij duidelijk dat er wat in zat.

De moeder merkte op, dat zij aan het klingelend geluid, hetwelk zij hoorde, zeggen zou, dat de kruik geld inhiel.

Nadat het voorwerp wat gereinigd was, werd beproefd om het te openen. Dit ging echter niet gemakkelijk. Het deksel was er door het roesten niet af te krijgen. Gerrit vond dan ook maar het beste om de kruik in stukken te slaan. Het was toch vooral om den inhoud te doen.

Hij haalde spoedig den hamer, en met één slag was de half vergane bodem er uit, en rolden de blanke geldstukken over den grond.

Het waren oude guldens en dertiendehalven.

Dat was een rijke vondst! »Wonder boven wonder!” riep hij uit. »Zoo iets had ik nooit onder het oude kippenhok gezocht! Hoe is 't mogelijk? Van wie zou dat geld zijn?” — »Ik weet het evenmin als gij het weet,” zeide de moeder, terwijl zij het geld en de kruik verwonderd en verblijd aanstaarde. »Het zal wel het beste zijn, dat ik er onzen burgemeester kennis van geef. Dat is een eerlijk en oprecht man. Die zal wel weten, hoe wij er meê moeten handelen.

Gerrit telde de geldstukken, en bevond dat er 75 guldens en 22 dertiendehalven waren.

De kinderen, die in de kamer druk aan 't spelen waren, hadden van het gebeurde niets gemerkt. Gerrit had de geldstukken in zijn pet opgezameld, en de moeder bergde ze achter 't slot. Ook de kruik werd geborgen.

De moeder zette nu het oorijzer op, want het doel was nu toch om niet naar den zilversmid, maar naar den burgemeester te gaan.

De weg naar de stad liep langs het huis van den

boer. Zij ging er onbeschroomd voorbij en met een danklied in het hart aan Hem, die getoond had een hoorder en verhoorder der gebeden te zijn, en redding te kunnen verschaffen, al zou het geld dan ook uit den grond komen.

De boer stond juist op zijn erf en zag de vrouw naar de stad gaan.

Hij hoestte een paar malen en liet hare vriendelijke groet onbeantwoord.

Zij schelde aan en werd door de meid binnengelaten.

Even later verscheen de burgemeester.

Ofschoon het bezoek wel wat vroeg in den morgen was, behandelde hij haar toch zeer vriendelijk, en vernam met belangstelling hare mededeeling. Zij vertelde dien heer tevens hare moeilijke omstandigheden, waarin zij, na het overlijden van haren man, gekomen was en voegde er in eenvoudigheid en geloof aan toe, dat zij de gevonden kruik als eene redding des Heeren beschouwde.

De burgemeester, die een menschlievend hart bezat, stelde haar voor, dat zij hem de kruik met het geld brengen zou, tegen betaling van de volle waarde. Hij hield veel van oudheden en had zelfs eene be-

langrijke verzameling van oude munten en andere zeldzaamheden.

Daarom vooral had hij het gevondene gaarne in zijn bezit en bood er de vrouw honderd Gulden voor.

Het behoeft nauwelijks gezegd te worden, dat zij dit voorstel dankbaar en verblijd aannam.

Zij liep spoedig naar huis, en twee uren later was de beloofde som, tegen overhandiging van de oude munten en de kruik, in haar bezit.

Den volgenden morgen ging zij naar den boer, en betaalde de verschuldigde dertig Gulden.

Van het gevondene sprak zij niet. De burgemeester had ook gezegd, dat zij er maar niet van spreken moest.

De boer was over de betaling meer verwonderd dan verblijd.

Met een niet onaardig praatje gaf hij te kennen, dat hij wel zou willen weten, wat de vrouw alzoo had moeten verkoopen, om de huur te kunnen betalen.

Zij was echter verstandig genoeg om hierop weinig te antwoorden en vroeg den boer om het bewijs, dat zij, hetgeen zij hem schuldig was, betaald had.

Terwijl hij dit in gereedheid bracht, herhaalde hij zijn besluit, dat zij zich tegen Mei van 't volgend jaar van eene andere woning moest voorzien, en dat

hij Gerrit niet meer gebruiken kon, omdat deze voor 't zware boerenwerk nog te jong was.

De vrouw hoorde deze woorden met bedaardheid aan, en zeide, dat een en ander haar wel speet, maar dat haar vertrouwen in alles op God was, en dat er voor haar en hare kinderen wel eene woning wèzen zou, als de Meimaand in 't land kwam. Zij voegde er bij, dat elk vogeltje in dien tijd wel een nest had en dat haar hemelsche Vader wel wist, dat zij dan ook eene woning behoefde. »En voor Gerrit,» zeide de vrouw, »zal er wel werk zijn. Hij is een jongen, die werken wil en werken kan. Indien hij lui en ondeugend was, zou 't erg zijn, maar Gode zij dank! hij is vlijtig en gehoorzaam. Hij zal, met Gods hulp, wel met eere door de wereld komen.

En voor het goede, dat gij aan mij en de mijnen bewezen hebt, betuig ik u mijnen dank.

God moge er u voor loonen!

En als gij ooit dagen van tegenspoed en lijden moogt beleven, dan zij uw vertrouwen op Hem, die weduwen haar recht verschaft, maar streng haar onderdrukkers straft, zooals in Ps. 68 staat.”

Met deze woorden stond zij op, groette den boer en ging heen.

Zij ging in blijmoedig vertrouwen op God, die zoo treffend en duidelijk in haren nood voorzien had.

Ook kwam Klaas nog dienzelfden avond bij haar, maar betaalde slechts de helft van het geld, dat hij haar schuldig was.

Het andere gedeelte kwam eene week later.

Gedurende den winter, die aanstaande was, leed de weduwe met hare kleinen geen gebrek. En ofschoon er in dat jaargetijde bij een boer niet veel te verdienen valt, was er voor Gerrit toch spoedig gelegenheid om werk te krijgen.

Een ander boer nam hem bij zich, bij wien hij per week vijftien stuivers en den kost verdiende.

En toen de tijd van verhuizen voor de weduwe was aangebroken, had de burgemeester gezorgd, dat er voor haar niet alleen eene betere woning gereed was, maar dat zij tevens, door eene kleine winkelzaak, in hare behoeften kon voorzien.

Van dien tijd af aan was Gerrit ook weer bij zijne moeder te huis.

Hij hielp haar trouw in alles, zooveel in zijn vermogen was, en verdiende spoedig een aardig stuivertje meê door met garen en band en onderscheidene kleinigheden bij de huizen te loopen.

Ieder kocht gaarne iets van den vlijtigen en vriendelijken jongen.

God zegende hen mild en overvloedig. Ook de boer, die hen vroeger zoo onvriendelijk behandeld had en wiens zaken meer en meer achteruit gingen, begunstigde hen voortaan.

Misschien had hij de verkeerdheid van zijn gedrag ingezien.

Gerrit kwam geregeld elken Maandag bij hem aan huis, met het doel om iets te verkoopen. Zelden kwam hij er te [vergeefs. Ja, meermalen bood de boerin hem eene boterham en een kop koffie aan, van welke vriendelijkheid hij dan natuurlijk dankbaar gebruik maakte.

Ook Gerrits broêrtjes en zusjes groeiden op in deugd en eere en hielpen spoedig een handje meê.

Zoo werden aan de weduwe en haar gezin de woorden der Schrift bevestigd: »Nog nooit heb ik den rechtvaardige verlaten gezien, noch zijn zaad zoekende brood.» Ps. 37: 25.

Zalig hij, die, in dit leven,
 Jakobs God ter hulpe heeft!
 Hij, die, door den nood gedreven,
 Zich tot Hem om troost begeeft;

Die zijn nood in 't hachlijkst lot
Vestigt op den Heer, zijn God!

't Is de Heer, die vreemdelingen
Met een wakend oog beschouwt;
Weêuw en wees in twistgedingen
En in kommer staande houdt:
Maar zijn arm, der vromen hoop,
Stuit de boozen in hun loop.

Ps. 146 : 2 en 7.

